

ЕДНА ФРЕНСКА СВАТБА

A FRENCH WEDDING

Copyright © Hannah Tunnicliffe 2016

First published 2016 in Macmillan by Pan Macmillan Australia

© Лидия Цекова, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София · 2020

ISBN: 978-954-28-3242-3

ХАНА ТЪНИКЛИФ

Една френска сватба

Превод от английски
Лидия Цекова

 ciela

*На моите родители – Роб и Глен Тъниклиф,
за цялата тяхна любов*

*Gwell eo karantez leizh an dorn ewid
madoù leizh ar forn.¹*

¹ Шепичка любов е по-нужна от фурна, пълна с хляб (бретонска поговорка). – Б. пр.

ПРОЛОГ

Пролетното слънце най-накрая пробива през дантелените облаци, които скриват утрото зад срамежлив воал. То разпръсва бледа, бяла светлина над малката тълпа. Малцина вдигат поглед наред разговорите си да го забележат. Една чайка яхва топлите лъчи ниско над океана, подобна на оригами, полетяло в небето. Тя се рее и гмурва с лекота, преценява гледката по-долу. Насъбралите се хора в рокли в топли нежни цветове, изгладени ризи и панталони. С питие в ръка приветстват слънчевата светлина, отразена в златно и кехлибарено в стъклените чаши. Жена в розова рокля съсредоточено предлага канапета² върху сребърен поднос. Гостите се придвижват бавно към подредените в редица столове, с неохота прекъсват своите разговори. Навеждат се да разцелуват някого или да стиснат нечия ръка, толкова доволни, че се виждат и са тук по този повод. Отпред един млад мъж с цигулка поглежда към девойката с руси коси с обагрени в златисто крайчета, която чака в края на пътеката и се изкашля. Появата ѝ е знак за него, от нерви стомахът му сякаш е пенливо шампанско.

Гостите усещат, наместват се и притихват. Градината разпилява благоухания. Омайни аромати в розово и лилаво, от люляка и зюмбюла, и чудно разцъфтелите рози. Бели и бледозелени хортензии нежно поклащат стъбла, сякаш са захарен памук, а маргаритките осейват тревата, която е пухкава и прохладна под нозете.

² *Canape* (фр.) – подложка от пържен хляб при поднасяне на различни видове аламинути. – Б. пр.

Тогава цигуларят подема мелодия, а звуците се реят над главите на множеството. Певецата, в дълга бродирана с цветя рокля, с червена роза в косите, отива до него и запява. Някъде сред тълпата проплаква бебе в отговор.

Невестата е вече в края на пътеката. Очите на всички се отместват към нея. Облечена е в дълга, бяла копринена рокля, която се дигли до нозете ѝ. Мнозинството затаява дъх, някои усещат сълзи да напират в очите им, гърлото ги свива, а останалите просто се взират като хипнотизирани. Тя пристъпва по меката трева с букет цветя в дясната си ръка. Слънцето грее по-уверено и сякаш струи и от нея, сякаш тя всеки миг от радост ще избухне в хиляди искрящи лъчи. В предния край на пътеката спира и подава букета си на своя приятелка. Когато улавя протегнатите ръце на своя любим, по-близкостоящите забелязват как се вкопчва в тях, та чак кокалчетата ѝ побеляват, и чуват как той изрича с трепетен шепот: „Толкова си красива!“.

Държат се здраво един за друг, сияещи, лъчезарни. Дватамата те заедно, като леска и орлови нокти, точно както се предполага, че свършва легендата.

Надежда... не, доказателство!... че може да стане и може да е хубаво.

ЕДНА ГОДИНА ПО-РАНО – *UN AN PLUS TOT*

Жулиет

Жулиет се събужда от мириса на увяхващи рози, розови, когато ѝ ги подариха, сега с цвета на загорял тен през лятото, а цветчетата им се отронват от дръжките. Закъснява. Повече, отколкото би искала, точно в този ден, сред всички останали. Хвърля поглед към стенния часовник, скача от леглото и ругае: *Merde, merde, merde!*³ Притичва покрай оклюмалите цветове и разпилява още листенца върху неоправеното легло и по пода, сякаш сватбени конфети.

Измива се набързо под душа, косата ѝ е вдигната небрежно на кок. Изсушава се набързо и недотам добре – кърпата ѝ е износена и се нуждае от подмяна. Измива си зъбите. Намръщва се на отражението си в огледалото – твърде бледо и сбръчкано от доста нощи, прекарани в кухнята. Грима поставя с бързи, леки движения, прекалено много е и той ще се намести в набраздената ѝ като географска карта кожа – реки, гранични бразди и бойни позиции. Маскара⁴. Руж – да оправи проблема с изморяния и изпит вид. Разресва косата си, пораснала е до под раменете, с малко изтощени краища, също като нервите ѝ, но не се забелязва, когато я вдигне.

³ Мамка му! (фр.). – Б. пр.

⁴ Марка туш за мигли. – Б. пр.

Жулиет закача с палеца си първия чорапогащник. Ругае отново, оглежда нокътя си, който е нащърбен. С втория чифт е по-внимателна, не бърза, макар че от това сърцето ѝ блъска припряно, лудо в гърдите ѝ. Нахлузва рокля и ботуши, излиза през вратата с праметната отпред през главата чанта, която се люлее като махало, с телефон в ръка. Докато тича надолу по стълбището, изпраща на Луи съобщение с извинения.

Ботушите ѝ топуркат по стълбите – *Тун! Тун! Тун!* Сякаш и те ѝ се карат.

Мадам Дешамп отваря своята врата, когато Жулиет забързано минава покрай нея. Загръща халата си и отстъпва назад. Жулиет няма време да спре и разменя любезности, ботушите ѝ трополят по архаичното спираловидно стълбище и през входната врата я отвеждат на улицата.

Навън утрото е мрачно, прихлупено, светът мирише на бетон и кучешка урина, а от близката пресечка ухае на хляб и Жулиет не може да се въздържа да обърне нос на-там. Тя знае, че Анри е в *boulangeri*⁵, потънал в пот и брашно, знае, че е откrexнал задната врата, за да влиза малко въздух независимо от миризмите навън, за да усеща прохладната милувка по розовата си настръхнала кожа. Тя знае, че той отпива еспreso без мляко и захар, наслаждава му се, сякаш е целувка, и виква на всеки от персонала, който го доближи: *Foutre le camp*⁶, докато привърши, докато дойде на себе си. Жулиет, разбира се, е добре дошла, разговарят за брашно, мая и живот без цигари, за кучето на Анри, което е неговият свят и е с болен крак. Ако не закъсняваше толкова, тя би могла да се присъедини към него, да придърпа една пластмасова щайга, да поседи с него, да жали за цигарите и да хвали кучето. Но не и днес.

⁵ Пекарна (фр.). – Б. пр.

⁶ Разкарай се! (фр.). – Б. пр.

Жулиет минава покрай продавачите, които подреждат сергиите, някои я поздравяват, други просто кимат. Отварят се кашони, колите с товари от риба и раци са в очакване, както и тези с ранни пролетни ягоди, връзки пресен киселец, шоколад, сирена, зехтини и оцет във високи зелени бутилки, цветя със сладко ухание, пъстри като в някоя сладкарница. Жулиет отстъпва встрани заради един разсеян турист с фотоапарат на врата. Не е далеч пеша до станцията на метрото „Плас Монж“, преди втората пресечка. Жулиет вади билета си доста преди да стигне входа, обозначен с метална стрелка, буквите са извити като мустачета на лоза, а стъпалата под него са нашарени с черен спрей с ругатни и обиди. Тя инстинктивно притиска чантата към себе си. Това е петият градски район. Това е Париж. Човек никога не може да е достатъчно сигурен. Единствена е на перона, когато влакът навлиза стремително със задушна, топла струя въздух. Качва се, сяда и сега усеща как я стягат новите ѝ ботуши. Бе си пожелала нещо хубаво, нещо ново за днешния ден. Нови ботуши, които да я накарат да се чувства като нова. Нова, специална и значима, че пишат за нея. Въпреки че косата ѝ не е перфектна, нито пък ноктите ѝ или бръчките по лицето ѝ, които разкриват, че минава четиресетте и е толкова уморена.

Мъж на седалката срещу нея вдига поглед от вестника и ѝ се усмихва.

– Жулиет!

Косата му е гъста, посребрена, устните – месести, потрепват.

– Леон... – казва тя в отговор и се опитва да звучи ведро.

Той става от мястото си, прекосява и се настанява до нея. Една жена с пъстроцветен шал на главата ги наблюдава безизразно. Роклята ѝ е осеяна с цветя и листа – оранжеви, кафяви, черни и жълти. Ще ѝ се да бе седнала до нея.

– Знаех си, че си ти – казва той и накланя глава. – Изглеждаш чудесно. *Tres jolie*.⁷

– *Merci*, Леон. Благодаря ти – отвърща Жулиет.

Той сгъва вестника и го поставя в чантата си.

– Рано ли започваш?

Тя кимва.

– Работиш твърде много.

Жулиет знае, че това е по-скоро стратегическо обезсърчаване, отколкото загриженост. Леон не е от нейните хора, той е конкурент.

– Ах! Днес е голям ден, нали? – отбелязва той.

– Откъде...

Той се удря по челото.

– Знам. Чувам ги тези неща. Интервю с...

Ухилва се разбиращо.

– *Gault et Millau*⁸ – измърморва Жулиет.

Тя избягваше да споменава на глас името, за да не ѝ донесе лош късмет.

Усмивката на Леон изразява задоволство.

– *Dussollie*.⁹

– *Oui*, Дюсолие.

– Хм, тя е костелив орех.

– Да, чувала съм – отвърща Жулиет.

Внезапно усеща, че не е толкова *jolie*, хубава, както я описа Леон. Ще ѝ се да си бе запазила час за фризьор предната седмица. Пропусна много уговорки напоследък. Срещи с приятели, часове при лекаря, не е посещавала зъболекаря от две години, а знае, че има нужда от пломба.

– Срещал ли си се с нея? – пита го тя, сякаш не би искала да научи нещо повече.

⁷ Много хубава (фр.). – Б. пр.

⁸ Голт и Мило (англ.); Го и Мийо (фр.) – френски гид за ресторанти. Основан е от двама критици на ресторантите – Анри Голт и Крисчън Мило през 1965 г. – Б. пр.

⁹ *Hendrick Dussollier* – режисьор на късометражни филми, номиниран за наградата „Сезар“ през 2006 г. – Б. пр.

– Разбира се – кимва Леон.

Влакът спира на следващата станция, вагонът се пълни с хора, които се устремяват на рояци към свободните места. Бременна жена остава права, а тези, които вече са се настанили, избягват погледа ѝ. Местата между Жулиет и жената в рокля на цветя са заети от друга жена, която е отворила пудриерата си и нанася червило, стиснала черната си чантичка под мишница, и младеж със скейтборд. Той хвърля сърдит поглед към Жулиет.

– Ще се справиш чудесно – насърчава я Леон и тупа коляното ѝ, а ръката му се задържа малко повече.

Навежда се към нея и прошепва:

– Дюсолие повече лае, отколкото хапе. Всички са такива, нали? Критиците? Те просто искат да се чувстват важни.

Жулиет кимва.

– Знаеш ли каква е уловката? – прошепва Леон.

Тя не отговаря. Лицето му е твърде близо до нейното и мирише силно на лосион за бръснене. Да се изпречиш по този начин пред Леон, не е най-приятното нещо. Тя го избягва при всякаква възможност – бизнес срещи, открития, когато идва в ресторанта ѝ „Делфин“ с някой инвеститор, когото се опитва да ухажда. Не че само ѝ е конкурент, става въпрос за много повече. Усеща, че около него има много тайни, като змии в стомаха ѝ са. Гърчат се на страни по този хлъзгав начин, по който змиите го правят.

– Трябва просто да ги караш да се чувстват специални. Нали разбираш?

Леон поставя дланта си върху ръката на Жулиет. Тя поглежда към нея, златната гривна, после към него строго. Преди очите ѝ да срещнат неговите, ръката му вече е оттеглена, но това е достатъчно. Влакът спира рязко, пътниците се олюляват. Жената с роклята на цветя поглежда в пролуката към нея. Жулиет се чувства спокойна заради това, че тя е там. И наблюдава.

– Разбирам. *Merci* – отговаря му кратко.

– Ще мине чудесно – повтаря Леон, мазен като разтопен шоколад, разстлан на тезгяха, за да бъде обработен.

Жулиет се изопва, окуражена от присъствието на жената в цветната рокля, и все още усеща неприятното, парещо докосване на Леон върху дланта си.

– Как е Селин? – пита го и усеща как престорено прозвучава името. – Жена ти? Момичетата?

Усмивката му е сдържана.

– О, добре, да. Те са добре.

– Поздрави всички от мен.

– Да – отговаря предпазливо Леон.

Жулиет поглежда през прозореца, влакът намалява и нейната гара вече се вижда.

– Аз слизам тук – обяснява тя и махва с ръка с неискрено съжаление.

Хвърля поглед към жената отсреща, сякаш тя би могла да прочете мислите ѝ. Сякаш би могла да прозре неизречената признателност към нея, макар че и самата Жулиет не знае точно за какво. Тя се изправя, докато влакът спира твърде бързо и залита към жената с чантичката, която вече е нанесла червилото си.

– *Bonne chance*¹⁰ – казва мазно Леон. – С интервюто.

– Сигурна съм, че ще се справя – отвръща набързо тя, кима и слиза.

В стомаха ѝ змиите съскат, а острите им езици пръскат отрова.

* * *

Амели Дюсолие се свърза с нея в „Делфин“ преди месец. Луи вдигна телефона. Той е жизнерадостен, слаб, с тъмни кръгове под очите и дълъг, остър нос.

¹⁰ Успех! (фр.). – Б. пр.

– *Gault et Millau!* – пошепна и се отмести, преди Жулиет да е взела слушалката.

В онази сутрин мислите ѝ препускаха, заливаха я нови думи и идеи, съставки от рецепти, които да забърква и да намести като в някой пъзел. Тя никога не бе напълно сигурна кои ще си подхождат най-добре и кои – никак, не е като в някоя точна наука. Естествено, Жан-Пол – мъжът, който пръв я вкара в леглото си, който пръв я целуна, като я притисна към един кухненски плот, хвана ръцете ѝ и ѝ показва и двете, как да готви и да прави любов (сега тези дейности здраво се преплитат в психиката ѝ), – естествено, той не би се тревожил прекалено.

– Онези, които виреят заедно, вървят заедно – би казал той.

Ала Жан-Пол не бе майстор готвач, не му се налагаше да ръководи някой ресторант, да се състезава с такива като Леон или да се доказва. Жан-Пол просто ловеше риба и жени, единствените му две занимания.

*Wakame. Kombucha. Umami.*¹¹

Тези думи препускаха в мислите на Жулиет сутринта, когато Амели Дюсолие се обади. От известно време експериментираше с азиатски вкусове. Сладко и кисело, мариновано и препържено до хрупкаво. Съставки, за които Жан-Пол никога не е чувал.

– Дюсолие – чу се от другия край на линията.

Бе сметнала за излишно да споменава малкото си име.

Жулиет преглътна тревогата си.

– *Bonjour* – поздрави мило в отговор. – От „Делфин“.

– *Oui* – отвърна кратко Амели Дюсолие.

Леон бе прав. Критиците и рецензентите наистина обичаха да се чувстват важни. Те самите не създаваха нищо реално освен думи, не наливаха пари в рисковани начи-

¹¹ Уакаме (от яп.) – вид ядливи морски водорасли; най-често се сервира в супи и салати. Комбуча (от яп.) – чаена гъба. Уамаи (от яп.) – Вкусно! – Б. пр.

нения, които биха могли да процъфтяват или да се провалят. Не поемаха никакви рискове. При все това, те носеха отговорността за успешната или сринатата кариера на всеки ресторантьор и майстор готвач. И го знаеха. Крайните срокове и планове на Амели Дюсолие се определяха отдалеч. Тя насрочи интервюто, дегустацията и фотографа с Жулиет преди месец и това на Жулиет се стори доста дълъг период за подготовка – да състави новото меню, да го тества, да си купи нови ботуши и се подстриже. Ала в „Делфин“ трябваше да се работи, а времето летеше. Също като самата Жулиет – нагоре по стъпалата на *Le Metro* в сийното парижко утро.

Тя спира за кратко да погледне телефона си, има съобщение от Луи.

– *Sans probleme.*¹²

Поглежда неволно към небето, благодари му за Леон, сякаш ѝ е бил пратен от там. Двамата с него са добър екип. Той е управител на ресторанта, работи отпред, в салона, но притежава рядък усет за работата в кухнята. Жулиет го кара да опитва всяко ястие, преди да го включи в менюто. Умее да подбира персонала, добър е в сметките, любезен е с клиентите, но не прекалено. Организиран и дискретен. Спокоен, тактичен и дипломатичен с персонала и гостите, никога не изпуска нервите си, не пие много и до късно с екипа. Личният му живот също е спокоен и организиран. Един приятел, котка, малък апартамент, възторжен почитател на японско уиски, британски джин и на американския керамик и декоратор Джонатан Адлер. Неговият начин на живот кара този на Жулиет да изглежда разхвърлян, точно както апартаментът ѝ, и пълен с проблеми.

Тя крачи с новите си ботуши по паветата, премисля и преговаря отново нещата, които трябва да свърши, преди Амели Дюсолие да пристигне. Готвачите ѝ имат написани

¹² Няма проблем (фр.). – Б. пр.

на ръка списъци от самата нея и вече доста са репетирали. Надява се белите им престилки да блестят от чистота, да са добре изгладени, а най-добрата ѝ сервитьорка, Флор, да не се е карала с приятеля си снощи, след което винаги изглежда кисела и нацупена. Надява се розовите божури, които купи, да са разцъфтели още малко. Също, че по приборите няма и петънце, а покривките са изгладени до съвършенство. Уверена е, че с повечето неща Луи ще се е справил, преди тя да пристигне.

За разлика от него, тя понякога си изпуска нервите, пие много и твърде до късно с персонала. Вероятно защото се чувства готвач по душа, а те правят точно това. Или понеже е единственото дете на родителите си, или пък, че е жена и има много да се доказва. Или вероятно защото работи прекалено, вманиачена е и ѝ е по-лесно да остава да пие в „Делфин“, отколкото да си ходи вкъщи, в своя апартамент с вехнешите рози, разхвърляните дрехи по пода и по леглото, половината от което е толкова празно, че изглежда огромно и студено, като го докосне.

Един колоездач едва не я блъсва. Обърнал е глава и гледа в друга посока. Изкрещява ѝ, сякаш тя е виновна.

– *Putain! Fils de Salope!*¹³

Жулиет отваря уста да отвърне на обидите му. Стиска силно телефона в ръката си, умира от желание да го запрати по него, но знае, че няма смисъл. Тогава телефонът извънхва. Тя неохотно забавя крачка, за да погледне екрана. Пише „Татко“. Така близо е до „Делфин“. Остава го да звънне още два пъти. Забавя крачка. Преценява. Спира.

– Папа?

– Жулиет!

– Здравей, татко.

– Добро утро, скъпа. Как си? Къде си?

¹³ Курва! Пачавра! (фр.). – Б. пр.

- Почти до ресторанта – отвръща тя и я обхваща смут.
- О, добре. Добре...

Гласът на баща ѝ е далечен и объркан. Жулиет премества тежестта от единия на другия си крак, съжалява, че не може да ги протегне. Най-вече съжалява, че прие обаждането.

- Добре ли си, татко? С мама ли нещо?

Гласът му вече е ясен и съсредоточен.

- О, не, скъпа. Добре съм. Добре сме – отвръща той и се изкашля.

Жулиет чува нечий глас отдалеч и притиска слушалката до ухото си.

- Обаждам се да те чуя. Днес е големият ти ден! – казва той.

Естествено, че се е сетил за интервюто от *Gault et Millau*. Той помни всичко. Присъстваше на всеки неин балетен концерт, всяка училищна пиеса и връчване на награди. Не че бе особено трудно да спечелиш награда в *Douarnenez*¹⁴. Всъщност населението бе така малобройно, че вероятността за награда бе статистически реална. Нейните родители обаче никога не пренебрегваха постиженията ѝ. В техните очи тя бе звезда, сияен лъч, неизчерпаем повод за гордост. По някакъв начин това караше Жулиет да се чувства ужасно вместо прекрасно, подтикваше я да забелязва и да се разкайва за своите несъвършенства, съкровенията си тайни, вътрешните смутове и грешки и да ги съди още по-неумолимо.

- Благодаря, татко – отвръща тя.

Потропва с крак, отстъпва крачка, за да направи път на някакъв човек. Минава под стряхата на един бижутериен магазин, щорите още са пуснати.

- Как се чувстваш? – пита баща ѝ, а акцентът му е силен дори в слушалката.

¹⁴ Дуарнене – комуна в Бретан в Северозападна Франция. – Б. пр.

Много обичаше да повтаря: „Може да изведеш момчето от Лондон, но Лондон си остава в него!“.

Родителите ѝ се бяха преместили от Англия в Бретан, Франция, преди да се роди.

– Чудесно, чудесно. Имам много да върша...

И усеща как ѝ се иска да му се примоли: „Остави ме. Остави ме да вървя“.

Поглежда към „Делфин“.

– Скъпи?

Гласът, който бе чула по-рано, е писклив, умоляващ. Объркан.

Жулиет рязко се съсредоточава в телефона.

– Това мама ли е?

– Чудесно. Просто искахме да ти пожелаем късмет...

– Скъпи? Къде...? – чува се шепот.

– Татко? – настоява Жулиет намръщено. – Това мама ли е? Къде сте?

– Не се тревожи за нас, миличка...

– Татко?

Жулиет чува стон, който я блъсва като ледена океанска вълна. Изпълнен е с болка. Всичко останало сякаш изчезва. „Делфин“. Амели Дюсолие. Париж. Жулиет стиска силно слушалката, сякаш е спасителна шамандура. Остават само тя, телефонът и двата гласа в другия край.

– Татко? В болница ли сте?

– Майка ти получава най-добрите грижи. Не искахме да те безпокоим.

– Какво има, татко?

– Нищо, за което да се безпокоиш...

– Кажи ми какво има, татко.

Баща ѝ въздъхва, а на нея внезапно ѝ се прииска да се разплаче. Не и днес. Не и сега.

– Пневмония – отговаря той неохотно.

– Миличка? Виолет?

Гласът е на майка ѝ, но сякаш чужд. Шепнеш, настоятелен. Далечен и умоляващ. Като призрак. Жулиет стиска телефона толкова силно, че ръката я заболява. Сякаш иска да го смачка в отговор на бушуващите в гърдите ѝ чувства, болезнено свитото ѝ сърце.

– Татко? Тя Виолет ли каза?

Чува как диша баща ѝ, но той не отговаря.

Някаква жена преминава набързо с кльощаво сиво куче на каишка, пристъпва твърде близо до Жулиет, застава под стряхата. От непосредствената ѝ близост Париж отново се втурва в живота ѝ. Светлината, звуците, миризмите на утрото и града връхлитат върху ѝ, атакуват я. Тя примигва и си поема дъх, излиза изпод вълната. Мисли напрегнато за онова, другото място, за свежия морски въздух, тишината, нарушавана от крясъците на чайките, ужасно малкото селце и изпитото лице на майка си, потънало в болничните чаршафи, плътни, колосани като покривките в „Делфин“.

– Идвам.

– Не – противи се баща ѝ.

– Идвам – повтаря тя.

* * *

Вратата на къщата на родителите ѝ е червена и лъскава. Като британските пощенски кутии и телефонни кабинки. От двете страни висят кошници с цветя, които се спускат надолу, има и зелени пъпки, които ще разцъфтят. Сакъзче, мушкато, теменужки в жълто и лилаво. Дело на баща ѝ. Ще ѝ се да събуе ботушите си. Той се напъва да превърти ключа, налага се да избута с рамо вратата да се отвори.

Сякаш влиза в друго измерение. Баща ѝ се качва по стълбите, встрани на които са окачени снимки в дървени рамки, предимно нейни. Цветовете са избелели до кехлибарено, прасковено и кафяво. Училищни снимки, семейни

снимки, на които те тримата са като *trifecta*¹⁵, пирамида, Жулиет е в средата. Едната е от първото ѝ свето причастие, мъничка, облечена в бяла рокля, с гъсти къдрици, свъсила вежди.

Краката ѝ пулсират от болка, тя спира, сяда на долното стъпало и ги измъква от ботушите.

Беше лесно да намери кола, обясни набързо ситуацията на един приятел, той ѝ зае неговата, но нямаше време да си донесе резервен чифт обувки и дрехи. В колата копнееше за една цигара, вместо това се примири с евтино кафе от бензиностанцията и надутото радио. Музиката не успя да прогони страховете ѝ.

– Ще сложа чайника – вика баща ѝ горе на стълбите.

Според родителите ѝ решението на всеки проблем е на дъното на чашата с чай. Ако се колебаеш за нещо, слагай чайника. В знак на протест тя започна да пие кафе на единайсет години, най-добре силно, без мляко. Ала вече приемаше с примирение чашата сладък чай с мляко. Може родителите ѝ да са прави, може чаят да оправя нещата. Нужно е чудо. Ритуалите трябва да се спазват.

В болницата миришеше на дезинфектант и гнило. Първото недостатъчно замаскираше второто. Не като от повехналите рози от някой любим човек, а на разлагаща се плът, кръв, кожа и кости. Миризма на атрофия и кончина. Пълна противоположност на уханието на прясно изпечен хляб, миризмата на пържена риба, сос с чесън и охладено вино – ухания, от които блика живот и радост. От миризмата на болница тя изгубваше всякакъв апетит и ѝ се повдигаше.

Майка ѝ бе много болна. По-зле, отколкото си представяше, по-зле от последния път, когато я видя. Родителите ѝ бяха склонни да пазят истината за потресаващото ѝ състояние за себе си. Пневмонията я бе смазала за кратко време, призна баща ѝ. Сестрата, която влезе, за да

¹⁵ *Trifecta* (от англ. *tri-* и *perfecta*) – трифекта; залог, с който трябва да се познаят тримата победители на финала. – Б. пр.

я преоблече, да изпразни и зареди някои неща, изглежда, бе съгласна с него относно състоянието. Тя май познаваше родителите ѝ по-добре от самата нея, издаваше това с начина, по който разговаряше с тях, с усмивката си, като потупа баща ѝ по рамото така мило, че чувството на вина връхлетя Жулиет като мълния. Пневмонията се бе оказала тежък удар. Много жалко. Тримата наблюдаваха как майка ѝ вдишва шумно, с такова усилие, че доказваше действителното си състояние. Все едно се опитваше да си поеме дъх под вода, под някоя огромна вълна.

Жулиет изкачва стъпалата по чорапи. Петите я болят и пулсират при всяка стъпка. Възглавничките на стъпалата ѝ и десният ѝ крак отстрани са най-зле. Минава покрай купчина вестници на площадката. Водата в чайника вече е кипнала, когато стига до кухнята. Поглежда към бъркотията от струпани ненужни хартии навсякъде. Сметки, вестници, бележки. По шкафовете са наслагани различни неща. Болтове, пакетчета със семена, книги от библиотеката, гребен...

– Татко?

Той е пъхнал глава в хладилника, размества нещо и си мърмори.

– Имах малко... О, сладкото на майка ти, трябва...

– Татко?

Той изважда бутилка мляко и гледа датата.

– Шестнайсет ли е?

– Двайсет.

Въпреки това той отваря бутилката, помирисва – не му харесва да изхвърля продукти.

– Без мляко – предлага Жулиет.

– Съжалявам, миличка – извинява се той.

Когато поставя бутилката на шкафа, Жулиет я взима и я слага в боклука вместо него. Миризмата на разложена храна в кофата е толкова силна.

Когато чаят е готов, те отиват с чашите си на масата. Баща ѝ трябва да разчисти още купища хартия, за да направи място.

– Знам, че е малко разхвърляно, откакто майка ти я няма... – казва той разсеяно и отпива от сладкия чай.

– Откога е в болница?

Жулиет не добавя „този път“ към въпроса си. Баща ѝ поглежда към една купчина вестници и взема този отгоре.

– Татко?

– Не е отдавна. Два-три дни, а? Сряда сме, нали?

– Да, сряда е.

– Влязохме в края на миналата седмица.

– Значи повече от няколко дни?

Баща ѝ размахва вестника победоносно.

– Щях да ти покажа това!

– Татко, говорим за мама.

Той го побутва по масата към нея. Местният вестник на Дуарнене. Името на Жулиет се бе появявало в него няколко пъти. Веднъж за състезание по гимнастика, когато бе на дванайсет. Два пъти във връзка с резултатите от изпитите в гимназията. Майка ѝ бе изрязала статиите. Вероятно бяха все още някъде в къщата, може би сред някоя друга купчина вестници в някоя друга стая. Баща ѝ се изправя, навежда се над масата, обръща вестника отново към себе си, прелиства го да намери каквото търси.

– А, ето! – казва и мушва пръст в страницата.

*A vendre. Boulangerie.*¹⁶

– Пекарна за продажба? Татко, но аз имам „Делфин“.

Баща ѝ придърпва вестника обратно към себе си.

– О, знам. Нямах предвид... На Стефани е, помниш ли я? Стефани Жьоне?

– Да, помня я ...

– Видях я и се сетих за теб. Знаех си, че е тук някъде. Само отпреди седмица е, мисля...

¹⁶ Продава се. Пекарна (фр.). – Б. пр.

Проверява датата в горния край на страницата.

– Да, седмица. Не я е продала, сигурен съм.

– Татко, аз живея в Париж.

– Знам, миличка. Само си помислих, че може да те заинтересува. Прочети. Никога не се знае.

Вестникът отново е побутнат към нея. Тя учтиво поглежда към него. Разбира се, че знае за пекарната, разбира се, че помни Стефани Жьоне. Била е в нейната пекарна стотици пъти. Стефани се бе опитвала да научи майка ѝ как да прави *kouign-amann*¹⁷, вкусната торта, с която Дуарнене е прочут. Маман не успя да го усвои, но Жулиет бе на „ти“ със сладкишите. Когато беше малка, си мечтаеше да притежава пекарна. Сега плановете ѝ бяха по-големи. По-значими. Бе надрасла младежката си амбиция. Бе надрасла Дуарнене. Над съобщението за продажба на пекарната има мъничка реклама, че се търси иконом и готвач в имение извън селото. Жулиет се заглежда с любопитство. Малцина заможни хора и приходящи притежаваха къщи извън селото.

– Няма нужда да пазиш тези неща, татко – казва му тя. Баща ѝ се оглежда.

– Малко трябва да разтребя.

– Сякаш е паднала бомба.

Баща ѝ изглежда смутен.

– Не е толкова зле.

Жулиет клати глава.

– Гладен ли си? Ще приготвя вечеря.

– Нали не се връщаш в Париж довечера?

Сърцето ѝ се свива. Бе включила телефона си на вибрация, но чувстваше и вибрациите, и повикванията, телефонът ѝ бръмчеше като сърдито насекомо в чантата ѝ. Игнорира всяко бръмчене по време на дългото шофиране и посещението в болницата.

– Не тази вечер, татко – казва и въздъхва.

¹⁷ Куайн-аман – бретонски сладкиш. – Б. пр.